

LYKKEGAARDS

DAULE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MØSDAL

Rigtige helte går alene i byen

filmen *Play Misty for Me* (da. *Mørkets Skræk*) kommer Clint Eastwood i en af de første scener ind på en bar, bestiller en øl og fanger med det yderste af højre øje et glimt af en kvinde i skriggul kjole der sidder rank og fristende i den anden ende af baren med et sugerør i munden. Der går ikke mange sekunder før Clinten begynder at sende hende lange blikke, men den godmodige bartender ryster opgivende på hovedet.

– Hun venter på nogen!

Hvad gør man så når man er Clint Eastwood, har mærket et tonstungt tog af længsel og liderlighed ramle ind i hjertet og ikke kan få billedet af en skriggul kjole ud af hovedet? Man hiver selvfølgelig en gammel, slidt cigaræske frem og foreslår bartenderen et spil 'Cry Bastian' – et ikke-eksisterende spil som egentlig bare går ud på at rykke et par brikker frem og tilbage hen over en tom æske, mens man nedstirrer hinanden og kommer med indignerende udbrud som: 'Dirty rat! Are we playing Copenhagen rules??'

Det er tåbeligt, giver ingen mening, men det er Clinten, så det virker. I løbet af nul komma fem er kvinden suget til hans side og har glemt alt om den stakkel, hun venter på.

Hvad vil jeg egentlig sige med alt dette? Ikke andet end at jeg altid har drømt om at gøre celluloidstrimlens enspænder kunststykket efter. Det er ikke så meget det at samle vildt fremmede kvinder op som det er evnen til at kunne slå sig ned mutters alene i en bar, bestille en kold øl og så ellers bare sidde og se ud som om man giver fanden i verden omkring én, jeg beundrer.

Tænk bare på de mange tusinde amerikanske film hvor rigtige mænd som Clint Eastwood kommer dumpende ud af det rene ingenting, slår sig ned og skyller den ene whisky efter den anden ned, mens bartenderen står og nikker ærbødigt til hvert eneste hårdkogte visdomsord de slynger ud. Sådanne mænd hører aldrig til nogen steder, de har ingen familie, stort set ingen venner – ofte højst en alkoholiseret bekendt – men de er altid forlenet med en cool aura, en skråsikker urørlighed der holder dem svævende over vandene. Sådan går en rigtig helt i byen!

Jeg har tit ønsket jeg kunne gøre dem solostykket efter her i København. Men desværre er byen ikke større end at lige meget hvor jeg går hen, så vader jeg ind i den samme forudsigelige historie hvor jeg altid frygter at rende ind i et blik derude som vil genkende mig og sørge for at jeg aldrig får lov at forsvinde ind i et saligt, frigørende ingenting.

De få gange jeg er gået alene på bar eller café, har jeg været pinligt bevidst om at være uden våbenfæller. Jeg er gået op til baren med hovedet bøjet i skam, har hviskende bestilt en øl og mærket det prikke i nakken med gloende øjne der tænker: 'Den stakkel, har han ingen venner??'

Når jeg ser mig rundt omkring i baren, tyder noget dog på at jeg ikke er den eneste der er skræmt til døde ved tanken om at blive ramt af en sådan bekymring – for det er uhyre sjældent at folk bare sidder og hygger sig med deres eget nøgne selv i en bar. De snyder alle sammen. Enten har de en laptop med hvis skærm de meget alvorligt stirrer ind i, et krøllet eksemplar af *Den Fremmede* (jep, det hænder stadig) eller – og det er nok efterhånden det mest normale – en mobiltelefon i hænderne, som de ivrigt kæler med og trykker løs på.

Jeg er ikke sikker på Clint Eastwood havde været lige så cool i mine øjne hvis det første han gjorde, når han smækkede røven i barstolen, var at hive sin Ericsson-mobil frem og sende smileys til højre og venstre. Men dér er jeg nok bare gammeldags.